

Tragedia Efesului

– lecții vechi pentru ultima generație

20 septembrie 2004

Gili Cârstea

Deși este redat foarte pe scurt în Scriptură, conflictul care a zguduit biserica primară a avut proporții redutabile, iar Pavel nu se sfiște să facă remarci destul de aspre la adresa opozanților săi. Frații „de la Iacov” doreau să păstreze în sclavia ceremonială libertatea pe care apostolul neamurilor o descoperise în neprihănirea lui Hristos. El constatase în propria viață că formele religiei, oricât de riguroase ar fi, nu slujesc decât la „gâdilarea firii pământești.”

Se pare însă că noilor convertiți din iudaism nu le dispăcea deloc gâdilarea cu pricina. Opoziția lor față de teologia fantezistă a lui Pavel a ajuns repede la sediul bătrânilor din Ierusalim, care nu s-au arătat nici ei prea categorici față de acea gâdilare. Din contră, suportau cu greu vorbele tari ale apostolului; înțelegeau bine că și ei sunt ținta acestor acuzații grave. Să spui că Hristos nu folosește la nimic dacă insiști că tăierea împrejur este necesară, nu avea darul să producă unitate în biserică. Ce să mai vorbim de recomandarea de „schilodire” pentru cei ce vor să ajungă la desăvârșire prin faptele legii, așa cum insistau Iacov și o bună parte dintre teologii iudei întorși la Hristos.

Acest episod trist din istoria bisericii primare este plin de învățăminte pentru noi, cei care așteptăm o revărsare a Duhului Sfânt asemănătoare cu cea pe care au trăit-o ei. Privim, și ne uimim cum este posibil ca oameni care au trăit cu Hristos, care au văzut pe Dumnezeu în trup, au ascultat la mărturia Lui că Tatăl locuiește în El, să se întoarcă atât de repede spre ceremoniile seci pe care le zguduiseră din temelii doar cu câțiva ani mai înainte. Oameni peste care Duhul Sfânt S-a pogorât în Ziua Cincizecimii, au abandonat foarte curând cercetarea și înaintarea în lumină, lăsând creștinismul paralizat de lipsa unor „adevăruri mari,” rămase astfel „ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii.”

Când frații cu răspundere, de dragul prosperității bisericii și pentru binele cauzei lui Hristos, aleg să stea la vechile hotare exact atunci când Dumnezeu trasează noi hotare ale adevărului divin, ei stopează lucrarea Duhului, iar adevărul pentru care au luptat până atunci devine un idol. Așa s-a întâmplat mereu în istoria sacră. Deși văzuseră efectele inimaginabile pe care le avusese venirea Duhului, la Cincizecime, spre a locui în ei, apostolii nu reușeau să pătrundă logica lui Pavel că aceasta este taina evlaviei, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Ei nu erau dispuși să creadă că Dumnezeu îi cheamă la același gen de experiență prin care trecuse Fratele lor mai mare, în care natura umană și cea divină se uniseră. Nu doreau să devină un templu sfânt al Duhului lui Dumnezeu. Nu credeau că templul din Ierusalim a fost doar o pildă pentru scopul lui Dumnezeu.

Vă invităm să citiți articolul “Tragedia Efesului,” dedicat acestui moment trist al istoriei.
